

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΦΤΩΧΟΣ Κ' Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ

Μιά φορά ήταν ένας φτωχός. Και δεν ήταν μοναχά φτωχός, άλλ' ήταν κι' άκαμάτης. Καθόταν όλη την ημέρα και κάπνιζε τον ναργιλέ του κι' ούτε τον ένοιαζε τι θάπρωγαν ή γυναίκα του και τὰ παιδιά του.

— Ένα πρωί πάει κάποιος και του λέει :

— Έρχεσαι στη σταφίδα μου να βοηθήσης στο σκάψιμο ; Θά σου δίνω τρεις δραχμές την ημέρα.

— Μπα ! λέει ο φτωχός, γιά τρεις δραχμές θά σκάβω όλη την ημέρα ; Όχι, καλύτερα να μείνω εδώ που κάθομαι...

Δέν πήγε λοιπόν κι' ο άνθρωπος έφυγε. Φτάνει τότε κι' ή γυναίκα του άκαμάτη και του λέει :

— Μωρέ κακομοίρη, τί έκανες ; Σουδώσαν τρεις δραχμές και δέν πήγες να δουλέψης. Άμ' τί θά φάμε τὸ μεσημέρι ;

— Έχεις δίκιο, γυναίκα, λέει ο φτωχός. Άν φανερωθῆ κανένας άλλος θά πάω.

Πέρασε λίγη ώρα και να φτάνει κάποιος άλλος.

— Έρχεσαι, του λέει, να μου σκάψης ; Θά σου δώσω δυό δραχμές την ημέρα.

— Άμ' δέν έρχομαι, λέει ο φτωχός. Πριν από σένα ηρθε ένας άλλος και μου δισε τρεις δραχμές και δέν πήγα και τώρα θά ρθῶ γιά δυό !...

Δέν πήγε λοιπόν κι' έκατσε και τραβήσσε τον ναργιλέ του. Σε λίγο έρχεται ή γυναίκα του και του λέει :

— Μωρέ άντρα, τί ήταν πάλι αυτό που έκανες ; Δέν πήγαινες να δουλέψης γιά να πάρουμε κανένα λεφτό ;

— Άμ' τώρα ότι έγινε, έγινε, καυμένη γυναίκα. Άς έρθη κανένας άλλος και να ιδῆς πὸς θά πάω...

Νάσου λοιπόν και σε λίγη ώρα φτάνει ένας άλλος.

— Νά σου δώσω, του λέει, μιά δραχμὴ έρχεσαι να μου σκάψης ;

— Καλέ τί λές, Χριστιανέ μου, λέει ο φτωχός. Προτύτερα μου έδωσαν δυό και τρεις δραχμές και δέν πήγα και θά ρθῶ γιά μιά ;

Φεύγει λοιπόν κι' αυτός και πάη να βρῆ άλλον εργάτη. Φτάνει στο μεταξὺ ή γυναίκα του φτωχού τραβώντας τὰ μαλλιά της :

— Πῶ ! πῶ ! μωρέ άντρα μου, εσύ έχεις σκοπό να μᾶς κάνης να ψοφήσουμε άπ' την πείνα ; Γιατί δέν πηγαίνεις να δουλέψης. Μιά δραχμὴ, μιά δραχμὴ, τί να κάμωμε ;...

Τι να πῆ κι' αυτός ο κακομοίρης, ο άκαμάτης ;

— Έλεπε πὸς ή γυναίκα του είχε δίκιο.

— Τώρα όποιος κι' άν έρθη θά πάω δίχως άλλο, τῆ; λέει.

Νάσου λοιπόν και φτάνει σε κάμποση ώρα ένας άλλος διαβάτης και του λέει :

— Νά σου δώσω πέντε δεκάρες, έρχεσαι να μου σκάψης ;

— Μπα, έρχομαι, λέει ο φτωχός.

Πῆγε λοιπόν, έσκαψε όλην την ημέρα, πήρε τις πέντε δεκάρες, τὸ μεροδούλι του και γύρισε τὸ βράδυ ξεθεωμένος στο σπίτι του.

— Μωρέ γυναίκα, λέει τῆς γυναίκας του, βάλε μου ψωμί στο σακκούλι και δώσε μου και τὸ ραβδί μου, να πάω να βρω την άμνη την Τύχη μου που μου σκαρώνη τέτοιες δουλειές ; να ιδῶ τί έχει μαζί μου.

Κρεμάει λοιπόν τὸ ταγάρι του στην πλάτη, παίρνει και τὸ ραβδί του στο χέρι και πάει να βρῆ την Τύχη του. Πάει, πάει, δρόμο παίρνει, δρόμο άφηνει, φτάνει καμμιά φορά σ' ένα λόγγο.

Βλέπει εκεί πέρα μιά γηρά που μάζευε ξύλα και τὰ έκανε δερμάτια.

— Γειά σου κυροῦλα ! τῆς λέει.

— Γειά σου του λέει κι' αυτή, χωρίς να στρίψη τὸ κεφάλι της ούτε να σταματήση τῆ δουλειά της.

— Κατά που πάει ο δρόμος κυροῦλα ;

— Μιλιά ή γρηά. Έκοβε μόνο γρηγόρα γρηγόρα τὰ ξύλα και τὰ δερμάτια.

Καθόταν πιά εκείνος και την κοίταζε και θαύμαζε την προκοπή της και τῆ βουβαμάρα της.

— Δέν μου λές κυροῦλα, ποιὰ είσαι ; τῆς λέει στο τέλος.

Τότε γύρισε κι' ή γρηά τὸ κεφάλι της.

— Άχ, παιδάκι μου του λέει, μὴ μου κόβης τῆ δουλειά μου κι' είμαι βιαστική. Έγὼ είμαι ή μοίρα του τάδε πλούσιου και πρέπει να δουλεύω όλη μέρα γιά να κάθεται και να πλουταίνει ο άφεντικός μου.

— Μωρ' τί μου λές ! λέει ο φτωχός. Άμ' και γὼ πάω γυρεύοντας την τύχη μου. Πάω να την ρωτήσω γιὰτί σήμερα τὸ πρωί που μουδωσαν τρεις δραχμές δέν μ' άφησε να πάω να δουλέψω να βγάλω κανένα λεφτό, κι' ύστερα μ' άφησε να πάω με πενήντα λεπτά και να μου βγῆ ή ψυχῆ μου.

— Άχ ! γιε μου, του λέει ή γρηά. Η δική σου τύχη βρίζεται παραπάνω και εινε καθισμένη σ' ένα σκαμνι και παίζει όλη μέρα τὸ μπουζούκι. Κάθεται αὐτή και ψοφᾶς εσύ τῆς πείνας. Κι' ούτε τις πέντε δεκάρες θά σε άφηνε να τῆς πάρης. Άλλά τις έσπασε εκείνη την ώρα τὸ καντίνι (*) του μπουζουκιου της κι' ως που να τὸ φτιάσει πρόφταρες να πᾶς να βγάλῆς ένα λεφτό. Να εκεί παραπάνω κάθεται, πῆγαινε να την δῆ; και μονάχος σου.

Τὰ ελεπε αὐτά ή γρηά και κ' άρχισε πάλι να κόβη γρηγόρα τὰ ξύλα της. Πέρνει ο φτωχός, ο κακομοίρης, τὸ ραβδί του και πάει παραπάνω να βρῆ την τύχη του. Άνηφορίζοντας την ειδη από μακριά να κάθεται στο σκαμνι της και να παίζη τὸ μπουζούκι της.

— Άχ ! λέει, ο φτωχός, τώρα γάρθω κοντά, να σ' άρπάξω άπ' τὰ μαλλιά να ιδῆς τί έχεις νὸ πάθης !...

Τρέχει λοιπόν να την φτάση, άλλ' όσο εκείνος έτρεχε, τόσο εκείνη έφευγε καθισμένη πάνω στο σκαμνι της. Έτρεχε αυτός, έφευγε εκείνη...

— Στάσου ! τῆς φωνάζει στο τέλος, στάσου να σου πῶ δυό λόγια...

Η τύχη του σταμάτησε γιά μιά στιγμή και φώναζε τὸ φτωχὸ από μακριά.

— Τι με θέλεις και με φωνάζεις. Δέν μπορείς να με φτάσης ; κι' ούτε να μου κάνης τίποτε. Εσύ φτωχός γεννήθηκες και φτωχός θε να πεθάνης κ' ; εγὼ θά κάθουμαι εδώ να τρώω να πίνω και να γλεντάω τῆ ζωή μου...

Κατάλαβε τότε, ο κακομοίρης ο φτωχός, πὸς δέν μπορούσε να κάνη τίποτα και γύρισε πίσω στην γυναίκα του και στα παιδιά του.

— Άίντε καυμένη γυναίκα, τῆς λέει, σῦρε εσύ να δουδέψης, γιὰτί έμένα ή τύχη μου μου ειπε πὸς φτωχός θά ζῆσω και φτωχός θά πεθάνω. Μπορεί ή δική σου τύχη να ναι άλλωιωτική.

(Από την ανέκδοτον λογογραφίην ουλλογιην)

Γεωργία Ταρσούλη

✱

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΖΩΑ ΜΕ ΤΡΙΑ ΜΑΤΙΑ ;

Όσο και άν φαίνεται άπίστευτο, εινε εν τούτοις πραγματικό. Ο δόκτωρ Ντέντυ, ένας από τους διασημότερους ζωολόγους και έντομολόγους του κόσμου, ανέκαλυψε σε μερικές νήσους, κοντά στις άκτες τῆς Νέας Ζηλανδίας, ένα είδος περιέργων ζώων με τρία μάτια ! Οι ίδιαινείς των νήσων εκείνων, άποκαλούν τὰ ζώα αυτά «Τουατέρα», έχουν δὲ την πεποιθήση ότι εινε τὰ αρχαιότερα ζώα που υπάρχουν στη γῆ.

Τὰ εν λόγω ζώα έχουν ένα περίεργο και λεπτοφεύστατο όργανο στην κορυφή του κεφαλιου των, τὸ οποιο έχει σχῆμα αδένος και που στη πραγματικότητα δέν εινε παρά ένα τρίτο μάτι ! Ο Άγγλος δόκτωρ Ντέντυ βεβαιώθηκε περι τῆς ύπαρξου; του τρίτου αυτού ματιου και πειραματικῶς, γιὰτί ενῶ έδεσε τὰ δυό μάτια των ζώων αυτών, εν τούτοις εξακολουθούσαν να βλέπουν με τὸ τρίτο τους μάτι !

(*) Καντίνι = ή χορδή